

Drie Vrouwen

Een Gedicht voor Drie Stemmen

Originele titel: *Three Women* door Sylvia Plath

Vertaling door Patricia Pos, maart 2013

Setting: een kraamafdeling en omgeving

EERSTE STEM:

Ik ben traag als de wereld. Ik ben heel geduldig,

Dwalend door mijn tijd, de zonnen en sterren

Aanschouwen mij nauwlettend.

De zorg van de maan is persoonlijker:

Ze passeert en herpasseert, stralend als een verpleegster

Heeft ze berouw voor wat er staat te gebeuren? Ik denk het niet.

Ze staat gewoonweg versteld van vruchtbaarheid.

Wanneer ik naar buiten loop, ben ik het middelpunt

Ik hoef niet na te denken, of zelfs maar te repeteren

Wat in mij gebeurt zal onopgemerkt gebeuren.

De fazant staat op de heuvel;

Hij schikt zijn bruine veren.

Ik kan niet anders dan glimlachen om wat ik weet.

Boom en bloemblaadjes begeleiden mij. Ik ben er klaar voor.

TWEEDE STEM:

Toen ik het opmerkte, de kleine rode vlek, geloofde ik het niet.

Ik keek naar de mannen die langs me liepen op kantoor. Ze waren zo vlak!

Iets aan hen deed me denken aan karton, en nu wist ik wat het was,

Die vlakke, vlakke vlakheid waaruit ideeën, vernietigingen,

Bulldozers, guillotines, witte kamers van kreten voortkomen,

Eindeloos voortkomen – en de kille engelen, de abstracties.

Ik zat aan mijn bureau met mijn pantykousen, mijn hoge hakken,

En de man voor wie ik werk lachte: 'Heb je iets gruwelijks gezien?

Je ziet zo bleek opeens.' En ik zei niets.

Ik zag de dood in de kale bomen, een ontbering.

Ik kon het niet geloven. Is het voor de geest

Zo moeilijk om een gelaat, een mond te verwekken?

De letters blijven voortkomen uit de zwarte toetsen, en die zwarte toetsen komen voort

Uit mijn alfabetische vingers, die deeltjes ordenen,

Deeltjes, stukjes, trucs, de blinkende veelzijdigen,

Ik sterf terwijl ik zit. Ik verlies een dimensie.

Treinen razen in mijn oren, vertrekken, vertrekken!

Het zilveren spoor van tijd ledigt zich in de verte,

De witte hemel ledigt zich van zijn belofte, als een mok.

Dit zijn mijn voeten, deze mechanische echo's.

Klak, klak, klak, stalen hielen. Ik heb gefaald.

Dit is een ziekte die ik meedraag naar huis, dit is een dood.

Opnieuw is dit een dood. Is het de lucht,

De fragmenten van vernietiging die ik opzuig? Ben ik een polsslag

Die daalt en daalt, naar een ontmoeting met de kille engel?

Is dit dan mijn geliefde? Deze dood, deze dood?

Als kind hield ik van een met planten begroeide naam.

Is dit dan die ene zonde, deze oude dode liefde voor de dood?

DERDE STEM:

Ik herinner me de minuut dat ik het zeker wist.

De wilgen bevroren,

Het gelaat in het water was prachtig, maar niet van mij -

Ik had een conventioneel uiterlijk, als al het andere,

En al wat ik kon zien waren gevaren: tortelduiven en woorden,

Sterren en gouden regen – verwekkingen, verwekkingen!

Ik herinner me een witte, kille vleugel

En de enorme zwaan, met zijn afschrikwekkende uiterlijk,

Kwam op me af, als een kasteel, vanaf de oorsprong van de rivier.

Er zit een slang in zwanen.

Hij gleed voorbij; zijn oog was zwart van binnen.

Ik zag er de wereld in – klein, sluw en zwart,

Elk kleine woordje verbonden aan elk kleine woordje, en daad aan daad,

Een hete, sombere dag was ergens op gestuit.

Ik was er niet klaar voor. De witte wolken schoven

Opzij en sleurden me in vier richtingen.

Ik was er niet klaar voor.

Ik had geen eerbied.

Ik dacht dat ik de consequenties kon ontkennen -

Maar daar was het te laat voor. Ik was te laat, en het gelaat

Bleef zich vormen met liefde, alsof ik er klaar voor was.

TWEEDE STEM:

Het is een wereld van sneeuw nu. Ik ben niet thuis.

Hoe wit deze lakens zijn. De gelaten hebben geen trekken.

Ze zijn kaal en onmogelijk, als de gelaten van mijn kinderen,

De zieke kleintjes die aan mijn armen ontsnappen.

Andere kinderen raken me niet: ze zijn vreselijk.

Ze hebben teveel kleuren, teveel leven. Ze zijn niet stil,

Stil, als de kleine leegte die ik draag.

Ik heb mijn kansen gehad. Ik heb het geprobeerd en geprobeerd.

Ik heb leven in mij gehecht als een zeldzaam orgaan,

En voorzichtig gelopen, behoedzaam, als iets zeldzaams.

Ik heb geprobeerd er niet teveel over na te denken. Ik heb geprobeerd natuurlijk te zijn.

Ik heb geprobeerd blind lief te hebben, als andere vrouwen,

Blind in mijn bed, met mijn dierbare blinde lieveling,

Zocht ik niet door het dichte duister naar het gelaat van een ander.

Ik zocht niet. Maar toch was het gelaat er,

Het gelaat van de ongeborene die hield van zijn perfecties,

Het gelaat van de dode die alleen perfect kon zijn

Op deze simpele koers, die alleen zo heilig zou blijven.

En dan waren er nog andere gelaten. De gelaten van naties,

Regeringen, parlementen, samenlevingen,

De gelaatloze gelaten van belangrijke mannen.

Het zijn deze mannen die mij hinderen:

Ze zijn zo jaloers op alles wat niet vlak is! Ze zijn jaloerse goden

Die de hele wereld vlak willen maken omdat zij het zelf zijn.

Ik zie de Vader die spreekt met de Zoon.

Zo'n vlakheid kan niet anders dan heilig zijn.

'Laten we een hemel maken,' zeggen ze.

'Laten we de ruwheid van deze zielen wegwassen en ze vervlakken.'

EERSTE STEM:

Ik ben kalm. Ik ben kalm. Het is de kalmte voor iets vreselijks:

De gele minuut voordat de wind waait, wanneer de bladeren

Hun palmen draaien, hun bleekheid tonen. Het is hier zo stil.

De lakens, de gelaten, zijn wit en zijn gestopt, als klokken.

Stemmen zijn teruggetrokken en vervlakken. Hun zichtbare hiërogliefen

Vervlakken tot schermen van perkament om de wind tegen te houden.

Ze schilderen zulke geheimen in het Arabisch, Chinees!

Ik ben dwaas en bruin. Ik ben een zaadje, op het punt van openbreken.

De bruinheid is mijn dode zelf, en het is gallig:

Het wenst niet om meer te zijn, of anders.

Schemering hult me in blauw nu, als een Maria.

O kleur van vervreemding en vergetelheid! -

Wanneer zal het zijn, de seconde waarop Tijd doorbreekt

En de eeuwigheid het verzwelgt, en ik volkomen verdrink?